

виши. Съпругата на директора загадъчно се усмихваше, моята съседка буташе съ колѣно единия офицеръ и викаше „ексъ!“ „Балетниятъ ансамблъ“, кръстосалъ кракъ върху кракъ, пускаше колелца димъ. Когато се качихъ въ стаята си, отдолу дълго още се чуваха смѣхове и звънъ на чаши.

Събуди ме нѣкаква странна, заглушена мелодия. Отначало не можахъ да разбера. Въ стаята нѣмаше никой. Погледнахъ презъ прозореца — вънъ се бѣше настанилъ единъ новъ прихлупенъ день. Мелодията продължаваше. Услушахъ се и разбрахъ: идѣше презъ стената, отъ съседната стая. Сипкавъ женски гласъ извиваше невисоко простичка, еднообразна, унила пѣсень. Моята съседка бѣ станала, тропаше съ токчетата си изъ стаята и пѣеше. То бѣше една известна, „шлагерна“ пѣсничка, безвкусно-сентиментална — нѣкаква самота, която се оплакваше сама на себе си въ пошли думи и съзвучия — напълно отговаряща на хотелската стая и на мократа есенна сутринъ въ тоя градъ. Отвреме навреме пѣсенъта се прекъсваше отъ висока въздишка, после отново почваше. Имаше нѣщо въ тоя разбитъ, дрезгавъ гласъ, отъ което